

ကျော်မျိုးနိုင်

ကင်မရာ

ကင်မရာ

ချစ်ဦးသူနှင့် ပထမဆုံး ချိန်းတွေ့ခွင့်ရသည့် လူပျိုပေါက်လေး တစ်ဦးနှယ် သူ့ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ။

အရှေ့မှ Canon EOS 5D Mark IV ကင်မရာကို တစ်မိမိကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ပီတိများ ပြည့်လျှမ်းလာ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သူလုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ချွေးနှံစာလေးများကို တစ်စတစ်စ စုဆောင်းရင်း သူ့အိပ်မက်ကို လက်ဝယ် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရလေပြီ။

"အဆင်ပြေသွားတာပဲ အစ်ကိုရာ... ဒီကောင်က second ဆိုပေမဲ့ အော်နီးပါးအတိုင်းပဲ... shutter count တောင် သိပ်မများ သေးဘူး... ဒါပေမဲ့ ဂျပန်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ... ပြည်တွင်းက ကင်မရာသမား တစ်ယောက်ဆီက ပြန်ထုတ်တာ ထင်တယ်... ဪ ဘက်ထရီနဲ့ အားသွင်းတုံး၊ လွယ်ကြိုး၊ cleaning kit အစုံပါတယ်နော် အစ်ကို..."

တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် အရောင်းဝန်ထမ်း၏ စကားသံက သူ့နားထဲသို့ ဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက်။ ကင်မရာကို တယုတယလေး ကောက်ယူလိုက်မိသည်။ ။ ကင်မရာ၏ အလေးချိန်စီးစီးကို လက်က ခံစားမိချိန်တွင် ဖြန်းခနဲ ကြက်သီး တစ်ချက်ထသွား၏။ ချစ်သူ၏ လက်နုလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရသလို ခံစားချက်နှင့် အတူ ကင်မရာက သူ့အသွေးအသား သူ့အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် တစ်သားတည်း ပေါင်းစပ်

သွားသလိုပင်။

"ဟာ... အစ်ကို သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် ထင်တယ်... ချွေးစေးတွေ ကိုပြန်လို့ ..."

အရောင်းဝန်ထမ်းက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည် ။ မျက်နှာ အမူအရာကလည်း ဝါသနာရှင်တိုင်း ဒီလိုပါပဲ ရိုးနေပြီဟူသော ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ၏။ သူလည်း သတိဝင် လာပြီး ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကင်မရာကို မက်မက်မောမော ပြန်ဦးကြည့်ရင်း ကြည်နူးလာ၏။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရပေပြီ။

မကြာခင် အရုဏ်တက်တော့မည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် ရောင်နီများ ယှက်သမ်း လာလေပြီ။ နံနက်စောစောကပင် သူ မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်နေခဲ့သည် ။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အုန်းပင်တန်းများ ၊ မြစ်ထဲတွင် အမည်းတန်းလေးများ သဖွယ် မြင်နေရသည့် တံငါလှေများ ၊ ထွက်ပြူစပြုနေသည့် နေမင်း မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးက သဘာဝတရား၏ အံ့မခန်းသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်သဖွယ်ပင်။ သည် မြင်ကွင်းကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်နိုင်ဖို့ တောင့်တ ခဲ့ရသည် မှာ ကြာပြီ။

စိတ်ကြိုက် မြင်ကွင်း အနေအထားကို ရွေးချယ်ကာ ကင်မရာဖြင့် ချိန်လိုက်သည် နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်မိသည် ။ စောစောက စိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေခဲ့သော မြင်ကွင်းက သိပ်အဆင်မပြေတော့သလို ခံစားရသဖြင့် နောက်တစ်နေရာ

သို့ ပြောင်းလိုက်၏။

"မဟုတ်သေးဘူး..."

ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည့် ရှုခင်းက ကင်မရာမှ တစ်ဆင့် ကြည့်ချိန်တွင် ဘဝင်မကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းနေမိ၏။

"မဟုတ်သေးပြန်ဘူး... ကျွတ်စ် ဒီလိုနဲ့ နေမြင့်လာတော့မှာ ပဲ..."

အနေအထား ကြည့်လိုက် ခေါင်းခါလိုက်
နေရာရွှေ့လိုက်လုပ်နေရင်း တစ်နေရာ အရောက်တွင် သူ့ကိုယ်က တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည် ။ ထိုနောက်တွင် သူ့လက်က အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားပြီး ကင်မရာခလုတ်ကိုနှိပ်ကာ အဆက်မပြတ် ရိုက်နေမိလေသည် ။

"ဟာ..."

ဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လုပ်နေသည့် ဆရာဦးစိုးဝင်းကို ကြည့်ရင်း သူ ရင်ခုန်နေမိသည် ။ ဓာတ်ပုံလောကတွင် ဆရာတစ်ဆူဖြစ်သည့် ဆရာဦးစိုးဝင်း၏ မှတ်ချက်က သူတို့လို ဓာတ်ပုံလောကသို့ ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးစားနေသူ လက်သစ်များ အဖို့ အလွန် အဖိုးတန်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

"ကောင်းတယ်... တကယ်ကောင်းတယ် မင်းသူရာ...မင်း တော်တော်

အမြင်ရှိတာပဲ... စိတ်ကူးကောင်းချက်ကွာ..."

"တကယ်...တကယ် ပြောတာလားဆရာ..."

အလွန် ချီးကျူးခဲ့လှသည့် ဆရာထံမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးမွမ်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သိန်းထီပေါက်သံ ကြားရသည့် အတိုင်း သူ ထုခုန်မိ မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ဆရာဦးစိုးဝင်းက ဓာတ်ပုံများကို နောက် တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။ ။

"မင်းလက်ရာ ကင်မရာ အယူအဆက တကယ်ချီးကျူးဖို့ ကောင်း လောက်အောင် ပြောင်မြောက် လွန်းတာပဲကွ မင်းသူရ... နေဦး... ဒီလို လုပ်မယ်... ငါတို့ The Eye Gallery မှာ လာမယ့်အပတ် နိုင်ငံတကာ ဓာတ်ပုံပြပွဲတခု လုပ်ဖို့ ရှိတယ်... ဒီပုံတွေကို ပြပွဲမှာ ထည့်ပြချင်တယ်ကွာ... ဘယ်လိုလဲ..."

"ဟာ... တကယ်ပြောတာလား ဆရာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ..."

သူ့ခြေထောက်များက ကြမ်းပြင်နှင့် မထိတွေ့သလို ခံစားရသည်။ ။ The Eye Gallery မှာ တော်ရုံတန်ရုံ ကင်မရာသမားများ အနားပင် သီနိုင် သည့် နေရာတစ်ခုမဟုတ်ပေ။ ဓာတ်ပုံပညာနယ်ပယ်တွင် တကယ့် ဒီတံ ဒီတံကြဲ ပညာရှင်များ စုဝေးရာ နိုင်ငံတကာ ထိပ်တန်းအဆင့် လက်ရာများကို ပြသနေသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ။ သူ့လိုတက်သစ်စ ကင် မရာသမား တစ်ယောက်၏ လက်ရာများကို လက်ခံပြသမည် ဆိုသည် မှာ ရတောင့်ရဲခဲ့လှသည့် မဟာအခွင့်ထူးကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။ ခုန်ပေါက်မြူးထူးပြေးလွှား ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ပုံတွေကို လက်ခံပေးတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဆရာ..."

အပြန်လမ်းတွင် လောကကြီး တစ်ခုလုံးက သာယာနေသည် ။
မြင်မြင်သမျှက ကြည်နူးဖွယ် အတိဖြစ်နေ၏။ သူ့လမ်းလျှောက်ပုံက
မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေမလား မသိတော့ပေ။ အခုပဲဓာတ်ပုံရိုက်
တယ် အခုပဲ နိုင်ငံတကာ ပြပွဲမှာ ပြခွင့်ရတယ် ငါ့လိုလူ ဇေဗူမှာ ရှိပါဦးမ
လား...။ မှန်မကြည့်သော်လည်း သူ့မျက်နှာက မှီကျင်းလိုက်တွေ့သည့်
မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေမှာ အသေအချာပင်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် အူမြူးနေစဉ် ဖုန်းဝင်လာ၍ အရှိန်ပျက် သွား
သည် ။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ ယခင် အလှဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့စဉ်က phot
o model အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ဖူးသည့် အိဝေဖြိုးဆိုသော ကောင်မလေး ဖြစ်
နေသည် ။

"ဟဲလို ညီမလေး... ပြော..."

"ကိုကြီး ကင်မရာ ဝယ်ထားပြီဆို... ဝေ့ကိုတောင် မပြောဘူးကြည့်...
မော်ဒယ်လိုတဲ့ ခါ တဟဲဟဲနဲ့ လာပြီးတော့... မပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်..."

ဖုန်းထဲမှ ကောင်မလေး၏ အငေါ်တူးသံ ထွက်လာသည် ။

"ဝယ်စပဲရှိသေးတာပါဟ... သေချာတောင် မရိုက်ရသေးပါဘူး..."

"ပြီးရော... ဒါဖြင့် ဝေ့တို့ အဖွဲ့နဲ့ ကင်မရာ စမ်းရိုက်ကြမယ်လေ... ငြ
င်းမယ်မကြံနဲ့ နော်... သူ မော်ဒယ်လိုတိုင်း ကူညီပေးနေရတာ... ညီမတို့
အလှဓာတ်ပုံ ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတာလည်း ရှိ
တယ်မဟုတ်လား... ကတိ ကတိ..."

"အေးပါဟာ... ငါက မရိုက်ပေးဘူး ပြောနေလို့ လား... နင်တို့ ဘယ်
နေ့ ရိုက်မလဲ ပြောလေ..."

"ဒီနေ့ပဲလေ... ဟိဟိ..."

သူ့မျက်နှာက သံပရာသီး စားလိုက်ရသလို ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။ စောစောက အပျော်လေးပင် အရှိန်ကျသွား၏။ ဒီကောင်မလေးတွေက ဓာတ်ပုံသရဲမတွေ။ တစ်ဖွဲ့လုံးသာဆိုလျှင် တစ်နေကုန် ပေတော့မည်။ မတတ်နိုင်ပေ။ photo model လိုတိုင်း သူတို့ ကိုပဲ အကူအညီ တောင်းနေရတာ မဟုတ်လား။
